

154

Besluit van 27 februari 1985 tot wijziging van het Mijnreglement 1964

Wij Beatrix, bij de gratie Gods, Koningin der Nederlanden, Prinses van Oranje-Nassau, enz. enz. enz.

Op de voordracht van Onze Minister van Economische Zaken van 7 maart 1984, nr. 684/258 W.J.A.;

Gelet op artikel 9, eerste en derde lid, van de Mijnwet 1903 (Stb. 1904, 73);

De Raad van State gehoord (advies van 16 mei 1984, nr. W10.84.0108/24.4.19);

Gezien het nader rapport van Onze voornoemde Minister van 20 februari 1985, nr. 685/170 W.J.A.;

Hebben goedgevonden en verstaan:

ARTIKEL I

Het Mijnreglement 1964 (Stb. 538¹) wordt gewijzigd als volgt:

A

In artikel 335 wordt in plaats van «Hinderwet (Stb. 1952, 274)» gelezen: Hinderwet (Stb. 1981, 410).

B

Artikel 336 wordt gelezen:

Artikel 336. 1. Het is verboden zonder vergunning van Onze Minister een inrichting:

a. op te richten of in werking te hebben;

b. uit te breiden of te wijzigen, dan wel daarin gebezigde werkwijzen te veranderen.

2. Het in het eerste lid, onder b, gestelde verbod geldt niet voor uitbreidingen of wijzigingen van inrichtingen dan wel veranderingen van inrichtingen gebezigde werkwijzen, ten aanzien waarvan redelijkerwijs moet worden aangenomen dat zij geen gevolgen, dan wel uitsluitend gunstige gevolgen zullen hebben voor de aard en de omvang van gevaar, schade of hinder buiten de inrichting.

3. Van een uitbreiding, wijziging of verandering als in het tweede lid bedoeld geeft degene, die de inrichting drijft, ten hoogste twee weken nadat de uitbreiding, wijziging of verandering tot stand is gekomen kennis aan de Inspecteur-Generaal der Mijnen en de regionale inspecteur van de volksgezondheid, belast met het toezicht op de hygiëne van het milieu. Indien zodanige uitbreidingen, wijzigingen of veranderingen herhaaldelijk plegen plaats te vinden, kan Onze Minister toestaan dat de kennisgeving

als in de eerste volzin bedoeld, in afwijking daarvan, eenmaal per jaar geschiedt.

C

Na artikel 336 wordt een nieuw artikel ingevoegd, luidende:

Artikel 337. 1. Ten aanzien van inrichtingen, behorende tot een categorie van inrichtingen als omschreven in een algemene maatregel van bestuur, vastgesteld krachtens artikel 2a, eerste lid, van de Hinderwet, zijn de bij die maatregel gestelde regels van overeenkomstige toepassing.

2. De in het eerste lid bedoelde regels zijn gedurende de krachtens artikel 2a, eerste lid, tweede volzin, van de Hinderwet vastgestelde termijn niet van toepassing ten aanzien van inrichtingen, die bij het in werking treden van de daarbedoelde algemene maatregel van bestuur reeds zijn opgericht.

3. Het in artikel 336, eerste lid, gestelde verbod geldt niet voor het oprichten, in werking hebben, uitbreiden of wijzigen van inrichtingen, behorende tot een categorie van inrichtingen als omschreven in een algemene maatregel van bestuur, vastgesteld krachtens artikel 2a, tweede lid, van de Hinderwet, dan wel voor het veranderen van in zodanige inrichtingen gebezigde werkwijzen. Degene, die de inrichting drijft of zal drijven, geeft van zodanig oprichten, in werking hebben, uitbreiden, wijzigen of veranderen van werkwijze vóór het krachtens artikel 2a, tweede lid, van de Hinderwet aangegeven tijdstip kennis aan Onze Minister, zomede aan de in artikel 336, derde lid, bedoelde ambtenaren.

D

Artikel 339 wordt gewijzigd als volgt:

1. in het eerste lid wordt in plaats van «wordt in viervoud ingediend.» gelezen: wordt in achtvoud ingediend.;

2. in het tweede lid, aanhef, wordt in plaats van «moeten in vijfvoud worden overgelegd:» gelezen: moeten in achtvoud worden overgelegd.;

3. in het tweede lid wordt de punt aan het slot van onderdeel c vervangen door een puntkomma, terwijl na dat onderdeel een nieuw onderdeel wordt toegevoegd, luidende:

d. een opgave van redelijkerwijs binnen afzienbare tijd te verwachten uitbreidingen of wijzigingen van de inrichting of veranderingen van daarin gebezigde werkwijzen, alsmede van de neveninrichtingen, die naar redelijke verwachting van de verzoeker binnen afzienbare tijd in de nabijheid van de inrichting zullen worden gevestigd.

E

Artikel 341 wordt gewijzigd als volgt:

1. in het eerste lid wordt in plaats van «van een inrichting, ten aanzien waarvan reeds een of meer vergunningen werden verleend, kan Onze Minister toestaan,» gelezen: van een inrichting of voor de verandering van een in een inrichting gebezigde werkwijze kan Onze Minister, indien ten aanzien van de inrichting reeds een of meer vergunningen werden verleend, toestaan,;

2. in het tweede lid wordt in plaats van «de verzoeker niet ontvankelijk.» gelezen: de verzoeker in zijn verzoek niet ontvankelijk.;

3. in het derde lid wordt in plaats van «het in werking houden» gelezen: het in werking hebben.

F

Artikel 346 wordt gelezen:

Artikel 346. 1. Aan de vergunning worden de voorwaarden verbonden, die nodig zijn in het belang van het voorkomen of beperken van gevaar, schade of hinder buiten de inrichting. Hiertoe kunnen behoren:

- a. de verplichting de daarbij aangegeven middelen ter voorkoming of beperking van gevaar, schade of hinder toe te passen;
- b. de verplichting door middelen ter keuze van de vergunninghouder in dat belang bij de voorwaarde aangegeven doeleinden te verwezenlijken;
- c. de verplichting metingen op een bij de voorwaarde aangegeven wijze te verrichten ter bepaling van de mate, waarin de inrichting daarbuiten gevaar, schade of hinder veroorzaakt of kan veroorzaken;
- d. de verplichting de uitkomsten van de onder c bedoelde metingen op een bij de voorwaarde aangegeven wijze ter beschikking te stellen van daarbij aan te wijzen ambtenaren of overheidsorganen.

2. Aan de vergunning kan tevens een voorwaarde worden verbonden, welke de vergunninghouder verplicht om alle in de betrokken inrichting werkzame personen een schriftelijke instructie te verstrekken, gericht op het uitsluiten van gedragingen hunnerzijds, die tot gevolg kunnen hebben dat de inrichting niet overeenkomstig de vergunning opgericht of in werking is of dat een aan de vergunning verbonden voorwaarde wordt overtreden.

G

Na artikel 346 wordt een nieuw artikel ingevoegd, luidende:

Artikel 346a. Onze Minister houdt bij zijn beslissing op een verzoek om vergunning rekening met de in het gebied, alwaar de inrichting zal worden opgericht of is gelegen, in de toekomst te verwachten ontwikkelingen met betrekking tot gevaar, schade of hinder buiten de inrichting en in het bijzonder met gevaar, schade of hinder, welke veroorzaakt kunnen worden:

- a. door redelijkerwijs binnen afzienbare tijd te verwachten uitbreidingen of wijzigingen van de inrichting of veranderingen van de in de inrichting gebezigde werkwijzen;
- b. door neveninrichtingen, die naar redelijke verwachting binnen afzienbare tijd in de nabijheid van de inrichting zullen worden gevestigd;
- c. door andere oorzaken, voor zover de desbetreffende ontwikkelingen door het in artikel 343, eerste lid, bedoelde gemeentebestuur ter kennis van Onze Minister zijn gebracht, of hij daarvan uit anderen hoofde kennis draagt.

H

Artikel 347 wordt gelezen:

Artikel 347. De vergunning kan slechts in het belang van het voorkomen of beperken van gevaar, schade of hinder buiten de inrichting worden geweigerd.

I

In artikel 348, tweede lid, wordt in plaats van «artikel 339, tweede lid,» gelezen: artikel 339, tweede lid, onder a-c,.

J

Artikel 349 wordt gewijzigd als volgt:

1. het eerste lid wordt gelezen:

1. Indien aangaande het te verwachten gevaar of de te verwachten schade of hinder van een inrichting niet voldoende zekerheid kan worden verkregen of indien uit de aard van de inrichting haar tijdelijke karakter voortvloeit, dan wel indien het verzoek om vergunning daartoe strekt, kan Onze Minister de vergunning verlenen voor een daarbij bepaalde termijn. Onze Minister kan deze termijn ambtshalve dan wel op verzoek van de vergunninghouder verlengen. De termijn kan echter, al dan niet verlengd, de duur van tien jaar niet te boven gaan.;

2. het derde lid wordt gelezen:

3. Hoofdstuk 4 van de Wet algemene bepalingen milieuhygiëne is van toepassing met betrekking tot de totstandkoming van een beschikking tot verlenging. Voor de toepassing van dat hoofdstuk wordt de verlenging beschouwd als een wijziging van de vergunning.

K

Artikel 351, tweede en derde lid, wordt gelezen:

2. Een maatregel als in het eerste lid bedoeld wordt ambtshalve dan wel op verzoek van een belanghebbende, niet zijnde de vergunninghouder, van de regionale inspecteur van de volksgezondheid, belast met het toezicht op de hygiëne van het milieu, of van het in artikel 343, eerste lid, bedoelde gemeentebestuur slechts genomen in het belang van het voorkomen of beperken van gevaar, schade of hinder buiten de inrichting. De beschikking bepaalt het tijdstip waarop de maatregel ingaat.

3. Een maatregel als in het eerste lid bedoeld wordt op verzoek van de vergunninghouder slechts genomen, indien het belang van het voorkomen of beperken van gevaar, schade of hinder buiten de inrichting zich daartegen niet verzet.

L

Na artikel 351 wordt een nieuw artikel ingevoegd, luidende:

Artikel 351a. 1. Onze Minister kan een vergunning ambtshalve of op verzoek van een belanghebbende, van de regionale inspecteur van de volksgezondheid, belast met het toezicht op de hygiëne van het milieu, of van het in artikel 343, eerste lid, bedoelde gemeentebestuur geheel of gedeeltelijk intrekken indien de inrichting in ontoelaatbare mate gevaar, schade of hinder daarbuiten veroorzaakt en een maatregel ingevolge artikel 351, eerste lid, onder a of b, ter zake geen oplossing biedt.

2. Hoofdstuk 4 van de Wet algemene bepalingen milieuhygiëne is van toepassing met betrekking tot de totstandkoming van een beschikking als bedoeld in het eerste lid. Artikel 343 is van overeenkomstige toepassing.

M

Artikel 352 wordt gewijzigd als volgt:

1. het eerste lid wordt gelezen:

1. Een vergunning als in artikel 336, eerste lid, onder a, bedoeld vervalt:

- a. tenzij toepassing is gegeven aan het derde lid, wanneer de inrichting niet binnen drie jaren na het onherroepelijk worden van de vergunning voltooid en in werking is gebracht;
- b. tenzij toepassing is gegeven aan het vierde lid, wanneer de inrichting gedurende drie achtereenvolgende jaren buiten werking is geweest;
- c. wanneer de inrichting is verwoest.;

2. onder vernummering van het bestaande tweede en derde lid tot vijfde en zesde lid worden na het eerste lid drie nieuwe leden ingevoegd, luidende:

2. Een vergunning als in artikel 336, eerste lid, onder b, bedoeld vervalt, tenzij toepassing is gegeven aan het derde lid, wanneer de uitbreiding, wijziging of verandering van werkwijze niet binnen drie jaren na het onherroepelijk worden van de vergunning gerealiseerd is.

3. Indien kan worden verwacht dat de inrichting dan wel de uitbreiding of wijziging van de inrichting of verandering van een daarin gebezigde werkwijze niet binnen de termijn als in het eerste lid, onder a, of tweede lid bedoeld kan zijn voltooid en in werking gebracht onderscheidenlijk gerealiseerd, kan in de vergunning een andere termijn worden vastgesteld, die daarvoor in de plaats treedt.

4. Indien een inrichting, in verband met een op geologische of technische gronden noodzakelijke onderbreking van de winning van delfstoffen, tijdelijk buiten gebruik wordt gesteld en kan worden verwacht dat zij niet

binnen de termijn als in het eerste lid, onder b, bedoeld weder in werking kan worden gebracht, kan Onze Minister een andere termijn vaststellen, die daarvoor in de plaats treedt.

N

Artikel 353 wordt gewijzigd als volgt:

1. het eerste lid wordt gelezen:

1. Wanneer een inrichting zonder de vereiste vergunning of niet overeenkomstig de verleende vergunning in werking is, dan wel wanneer een aan die vergunning verbonden voorwaarde of een in artikel 337, eerste lid, bedoelde regel niet wordt nageleefd, kan Onze Minister de vergunninghouder of – in gevallen waarin geen vergunning is verleend – degene, die de inrichting drijft, bevelen de inrichting of het betrokken gedeelte daarvan te sluiten. Het is verboden, zolang een zodanig bevel van kracht is, de inrichting of het gedeelte daarvan, waarop het bevel betrekking heeft, in werking te brengen of te houden.;

2. het tweede lid wordt vervangen door twee nieuwe leden, luidende:

2. De regionale inspecteur van de volksgezondheid, belast met het toezicht op de hygiëne van het milieu, het in artikel 343, eerste lid, bedoelde gemeentebestuur of, in voorkomend geval, een in het tweede lid van dat artikel bedoeld gemeentebestuur kan Onze Minister bij een met redenen omkleed schrijven verzoeken om ten aanzien van de daarin aangegeven inrichting of het daarin aangegeven gedeelte van de inrichting aan het eerste lid toepassing te geven.

3. Onze Minister geeft geen bevel tot sluiting dan na ter zake advies van de Inspecteur-Generaal der Mijnen te hebben ingewonnen. Van een beschikking, houdende zodanig bevel, zendt Onze Minister een exemplaar aan de vergunninghouder of degene, die de inrichting drijft, aan de Inspecteur-Generaal der Mijnen, aan de regionale inspecteur van de volksgezondheid, belast met het toezicht op de hygiëne van het milieu, en aan het in artikel 343, eerste lid, bedoelde gemeentebestuur, zomede, in een geval als in het tweede lid van dat artikel bedoeld, aan het bestuur van elk der gemeenten als daarbij aangewezen.;

3. het bestaande derde lid wordt vernummerd tot vierde lid, terwijl in de eerste volzin daarvan in plaats van «of dat zij in werking kan worden gebracht zonder dat strijd met de vergunning aanwezig is, dan wel dat aan de gestelde voorwaarden wordt voldaan.» wordt gelezen: of dat zij overeenkomstig de verleende vergunning in werking kan worden gebracht, dan wel dat aan de vergunningsvoorwaarden of de in artikel 337, eerste lid, bedoelde regels is voldaan.;

4. het bestaande vierde en vijfde lid worden vernummerd tot vijfde en zesde lid en worden gelezen:

5. Onze Minister trekt het bevel tot sluiting in, zodra een vergunning is verleend, de inrichting ophoudt een inrichting te zijn als in artikel 335 bedoeld, de inrichting overeenkomstig de verleende vergunning in werking kan worden gebracht, dan wel de vergunningsvoorwaarden of de in artikel 337, eerste lid, bedoelde regels worden nageleefd. Ten aanzien van de beschikking tot intrekking van het bevel is het derde lid, tweede volzin, van overeenkomstige toepassing. De vergunninghouder of degene, die de inrichting drijft, kan Onze Minister schriftelijk verzoeken het bevel tot sluiting in te trekken.

6. Wanneer ten aanzien van de inrichting gedurende zes achtereenvolgende maanden een bevel tot sluiting van kracht is geweest, vervalt de vergunning voor de inrichting onderscheidenlijk voor het betrokken gedeelte daarvan. Indien tegen de beschikking, waarbij dat bevel is gegeven, beroep is ingesteld, neemt de termijn van zes maanden eerst een aanvang zodra op dit beroep is beslist. In geval binnen de termijn van zes maanden een verzoek tot intrekking van het bevel tot sluiting is gedaan, loopt de termijn door totdat zes maanden zijn verstreken nadat de beschikking ter

zake van het verzoek onherroepelijk is geworden. Bij een beschikking tot weigering om aan het verzoek te voldoen of bij een besluit, waarbij zodanige beschikking in beroep wordt bevestigd, kan de termijn van zes maanden door een kortere worden vervangen, met dien verstande dat die termijn niet eerder eindigt dan zes maanden nadat het verzoek is gedaan.;

5. het bestaande zesde lid wordt vernummerd tot zevende lid.

O

Artikel 354 wordt gewijzigd als volgt:

1. het derde lid wordt gelezen:
3. Tevens kan beroep worden ingesteld tegen een beschikking:
 - a. houdende een beslissing met betrekking tot de verlenging van een termijn als bedoeld in artikel 349, eerste lid;
 - b. houdende een beslissing als bedoeld in artikel 351, tweede lid, betreffende de aan een vergunning te verbinden of reeds verbonden voorwaarden;
 - c. houdende een beslissing als bedoeld in artikel 351a, eerste lid, tot het geheel of gedeeltelijk intrekken van een vergunning.;
2. in het vijfde lid worden de onderdelen c en d vervangen door vier nieuwe onderdelen, luidende:
 - c. houdende een weigering te voldoen aan een krachtens artikel 351a, eerste lid, gedaan verzoek tot het geheel of gedeeltelijk intrekken van een vergunning;
 - d. houdende een bevel tot sluiting van een inrichting of van een gedeelte daarvan krachtens artikel 353, eerste lid;
 - e. houdende een weigering te voldoen aan een krachtens artikel 353, tweede lid, gedaan verzoek een bevel tot sluiting te geven;
 - f. houdende een weigering te voldoen aan een krachtens artikel 353, vijfde lid, gedaan verzoek tot intrekking van een bevel tot sluiting.

ARTIKEL II

Met betrekking tot een verzoek om vergunning ingevolge artikel 336, eerste lid, van het Mijnreglement 1964 dan wel om toepassing van artikel 351 van dat reglement, dat is ingediend vóór het tijdstip waarop dit besluit in werking treedt, blijven de voor dat tijdstip geldende bepalingen van hoofdstuk XX van genoemd reglement van toepassing.

¹ Laatstelijk gewijzigd bij koninklijk besluit van 27 mei 1981, Stb. 325.

Het advies van de Raad van State is openbaar gemaakt door terinzagelegging bij het Ministerie van Economische Zaken. Tevens zal het advies met de daarbij ter inzage gelegde stukken worden opgenomen in het bijvoegsel bij de Nederlandse Staatscourant van 14 mei 1985, nr. 92.

ARTIKEL III

Dit besluit treedt in werking met ingang van de tweede dag na de datum van uitgifte van het Staatsblad waarin het wordt geplaatst.

Lasten en bevelen dat dit besluit met de daarbij behorende nota van toelichting in het Staatsblad zal worden geplaatst en dat daarvan afschrift zal worden gezonden aan de Raad van State.

's-Gravenhage, 27 februari 1985

Beatrix

De Minister van Economische Zaken,
G. M. V. van Aardenne

Uitgegeven de tweede april 1985

De Minister van Justitie,
F. Korthals Altes

Algemeen

Krachtens artikel 9, eerste lid, onder c, van de Mijnwet 1903 (Stb. 1904, 73) worden bij algemene maatregel van bestuur voorschriften gegeven tot het tegengaan van gevaar, schade of hinder door bij mijnen behorende werken en inrichtingen, op welke de Hinderwet (Stb. 1981, 410) niet van toepassing is. Artikel 38, eerste lid, van laatstgenoemde wet bepaalt, dat zij niet van toepassing is op de ondergrondse werken van mijnen, benevens de daarbij behorende bovengronds gelegen werken en inrichtingen, bij algemene maatregel van bestuur aangewezen. De aanwijzing is, onder intrekking van de tot dan toe vigerende maatregel, geschied bij Koninklijk besluit van 27 april 1984 (Stb. 228); zij komt er globaal samengevat op neer, dat alle tot een mijnonderneming behorende bovengronds gelegen werken en inrichtingen, die ten dienste zijn van of functioneel samenhangen met de ontginning van delfstoffen dan wel op een eigenlijk mijnterrein zijn gelegen, buiten toepassing van met name de Hinderwet blijven.

Het op artikel 9 van de Mijnwet 1903 gebaseerde Mijnreglement 1964 (Koninklijk besluit van 21 december 1964, Stb. 538) bevat onder meer voorschriften tot het tegengaan van gevaar, schade of hinder door bij mijn- of boorwerken behorende werken en inrichtingen. Voor wat de bovengrondse inrichtingen betreft is in het bijzonder hoofdstuk XX van genoemd reglement van belang. Dit hoofdstuk, getiteld «Voorkomen van het veroorzaken van gevaar, schade of hinder door inrichtingen», is laatstelijk gewijzigd bij Koninklijk besluit van 23 september 1980 (Stb. 506). Het bevat, behoudens de in verband met het specifieke karakter van de mijnontginning nodige afwijkingen, een met die van de Hinderwet overeenkomende regeling. De voornaamste afwijking houdt in, dat de vergunningverlening aan de Minister van Economische Zaken is opgedragen.

De Hinderwet is intussen vrij ingrijpend gewijzigd bij de wet van 4 juni 1981 (Stb. 409). In de memorie van toelichting bij het desbetreffende wetsontwerp (Kamerstukken II 1977/78, 15 027, nr. 3) is aangekondigd, dat het Mijnreglement 1964 aan de nieuwe tekst van de Hinderwet zal worden aangepast. Het hierbij toegelichte besluit tot wijziging van hoofdstuk XX van genoemd reglement voorziet in die aanpassing.

Niet alle elementen uit de gewijzigde Hinderwet worden thans in het Mijnreglement 1964 overgenomen. Zo zijn achterwege gelaten de onderwerpen, die bij gebrek aan een voldoende basis in de Mijnwet 1903 niet of bezwaarlijk zonder meer bij algemene maatregel van bestuur geregeld kunnen worden of waarvan regeling bij formele wet de voorkeur verdient. Het gaat hier om de voorschriften, zoals neergelegd in de artikelen 2a, derde lid, 26a, 28a, 30c, 31 en 32 van de Hinderwet, aangaande het opleggen van de verplichting tot het voldoen aan nadere eisen in individuele gevallen, de vergoeding van kosten en schade, het opleggen van een dwangsom, het op kosten van de overtreder treffen van voorzieningen en het aanmerken van overtredingen van de betrokken voorschriften als economisch delict.

Tot het opleggen van een dwangsom of van de verplichting tot het voldoen aan nadere eisen in individuele gevallen en tot het op kosten van de overtreder treffen van voorzieningen ontbreekt in de Mijnwet 1903 een basis. Aangezien ook een regeling inzake vergoeding van eventuele kosten en schade, gezien het karakter van zo'n regeling, bij voorkeur bij formele wet gerealiseerd dient te worden, meen ik, dat het wenselijk is het geheel van de financiële voorzieningen gelijktijdig te regelen. In een regeling van deze onderwerpen bij formele wet voorziet een thans in voorbereiding zijnd wetsontwerp tot wijziging van de Wet algemene bepalingen milieuhygiëne (Stb. 1981, 1), waarvan de hoofdstrekking is het verder verbeteren van de stelsels voor vergunningen in de milieuwetgeving en het zoveel mogelijk in die wet integreren van de stelsels voor algemene regels en vergunningen. Dat wetsontwerp, dat om advies aan de Centrale Raad voor

de Milieuhygiëne is voorgelegd, voorziet mede in een wijziging van de Mijnwet 1903, waarbij het eigen vergunningstelsel voor bij mijnen behorende inrichtingen gehandhaafd wordt. Bij deze wetswijziging zullen tevens overtredingen van de desbetreffende voorschriften worden aangemerkt als economisch delict.

Dat voor de regeling van de vorenbedoelde onderwerpen de totstandkoming van deze wetswijziging moet worden afgewacht, stuit naar mijn oordeel niet op overwegende bezwaren. Dit te minder waar het bij de activiteiten in het kader van de ontginning van aardolie en aardgas in het algemeen gaat om in landelijk gebied gelegen inrichtingen van relatief bescheiden omvang, althans van eenvoudige aard. Met andere woorden om inrichtingen, ten aanzien waarvan, mede gezien het productieproces, in het kader van het voorkomen of beperken van gevaar, schade of hinder geen of althans relatief weinig kostbare voorzieningen ter tegemoetkoming aan bezwaren behoeven te worden getroffen. Dit betekent, dat de bij het hierbij toegelichte besluit gecreëerde bevoegdheid tot het geheel of gedeeltelijk intrekken van de vergunning, ten aanzien van de met de aardolie- en aardgaswinning verband houdende bovengronds gelegen inrichtingen, in de praktijk van academische waarde zal blijken te zijn. De desbetreffende bepaling moet desalniettemin vanwege haar preventieve werking van nut worden geacht.

In het geval van de ontginning van steenzout ligt de situatie in zoverre anders, dat voor het langs chemische weg vervaardigen van produkten uit de gewonnen en gezuiverde delfstof omvangrijke en meer gecompliceerde installaties in bedrijf zijn. Ook hier echter stuit het te zijner tijd regelen van de vorenbedoelde onderwerpen niet op overwegende bezwaren. De hierboven in de eerste alinea bedoelde (nieuwe) aanwijzing van bij mijnen behorende bovengronds gelegen werken en inrichtingen is namelijk zodanig geformuleerd, dat de met de chemische verwerking van steenzout verband houdende inrichtingen buiten de aanwijzing, dus onder de werkingssfeer van met name de Hinderwet, zullen komen te vallen. Aldus resteren voor de toepassing van de mijnwetgeving ook voor wat de zoutindustrie betreft slechts rechtstreeks met de ontginning en primaire bewerking van de delfstof verband houdende inrichtingen. Dit betekent, dat onder de werking van het Mijnreglement 1964 blijven de rechtstreeks met de zoutwinning verband houdende inrichtingen, die in het kader van het voorkomen van gevaar, schade of hinder eveneens als van eenvoudige aard kunnen worden bestempeld.

Dat vooralsnog, wegens het ontbreken van een grondslag daartoe in de Mijnwet 1903, niet de verplichting kan worden opgelegd tot het voldoen aan nadere eisen in een individueel geval, zoals voorzien in artikel 2a, derde lid, van de Hinderwet, behoeft, wat de inrichtingen betreft waarop hoofdstuk XX van het Mijnreglement 1964 van toepassing is, niet als bezwaarlijk te worden gezien, aangezien dat in het algemeen eenvoudige inrichtingen zijn ten aanzien waarvan geen nadere eisen gesteld behoeven te worden.

Ten slotte komen de bij het hierbij toegelichte besluit voorziene aanvullingen en wijzigingen neer op overneming van die, voor zover voor het Mijnreglement 1964 van belang, welke bij de eerdergenoemde wet van 4 juni 1981 (Stb. 409) in de Hinderwet zijn gerealiseerd. Op een aantal plaatsen wijkt de redactie en systematiek van de bepalingen af van die van de vergelijkbare bepalingen in de Hinderwet. Deze afwijkingen vloeien met name voort uit reeds bestaande verschillen tussen de beide regelingen op de desbetreffende punten.

Mede gezien het bovenstaande moge verder met de navolgende toelichting op de onderdelen van artikel I van het besluit worden volstaan.

Onderdeel A

Van de gelegenheid is gebruik gemaakt om bij de vermelding van de Hinderwet te verwijzen naar de tekst van die wet zoals geplaatst in Staatsblad 1981, nr. 410.

Onderdeel B

Uit het overigens ongewijzigd gehandhaafde artikel 335 van het onderhavige reglement volgt, dat het in artikel 336, eerste lid, gestelde verbod uitsluitend geldt voor – tot mijn- of boorwerken behorende bovengronds gelegen – inrichtingen, die daarbuiten gevaar, schade of hinder kunnen veroorzaken, aangegeven krachtens artikel 2, tweede lid, van de Hinderwet, ofwel bij artikel 1 van het Hinderbesluit (Stb. 1953, 36). De gewijzigde formulering van bedoeld verbod is slechts in zoverre van materiële betekenis, dat in het vervolg ook voor het wijzigen van in inrichtingen gebezigde werkwijzen vergunning vereist is.

Het bestaande tweede lid van het hier besproken artikel 336 wordt door twee nieuwe leden vervangen. Het nieuwe tweede lid houdt geen van materiële betekenis zijnde wijzigingen in. In dit lid wordt thans, in plaats van door verwijzing naar het krachtens artikel 2, tweede lid, van de Hinderwet bepaalde, rechtstreeks aangegeven ten aanzien van welke uitbreidingen of wijzigingen van inrichtingen, dan wel veranderingen van daarin gebezigde werkwijzen het vergunningsvereiste niet geldt.

Ten opzichte van het oude tweede lid houdt de eerste volzin van het nieuwe derde lid slechts een wijziging in met betrekking tot het tijdstip van kennisgeving. De tweede volzin van dit nieuwe lid creëert de mogelijkheid van een jaarlijkse kennisgeving.

Zoals in de nota van toelichting bij het eerdergenoemde Koninklijk besluit van 23 september 1980, houdende aanpassing van hoofdstuk XX van het Mijnreglement 1964 aan de Wet algemene bepalingen milieuhygiëne, reeds vermeld, is van die gelegenheid gebruik gemaakt om ten aanzien van de uitvoering van dat hoofdstuk de in de praktijk reeds bestaande bemoeienis van de regionale inspecteur van de volksgezondheid, belast met het toezicht op de hygiëne van het milieu, uitdrukkelijk in de desbetreffende bepalingen vast te leggen. Deze lijn is ook bij de thans voorziene wijzigingen en aanvullingen van voornoemd reglementshoofdstuk consequent doorgetrokken. Zulks derhalve niet alleen in het nieuwe derde lid van het onderhavige artikel 336, maar tevens in de nieuwe ofwel gewijzigde artikelen 337, vierde lid, 351, tweede lid, 351a, eerste lid, en 353, derde lid.

Onderdeel C

Het nieuwe artikel 337 bewerkstelligt, dat de krachtens artikel 2a, eerste lid, van de Hinderwet gestelde regels eveneens gelden voor de bij mijn- of boorwerken behorende bovengronds gelegen inrichtingen, behorende tot een categorie als ingevolge dat wetsartikel aangewezen.

Onderdeel D

De bij het gewijzigde artikel 339, eerste en tweede lid, voorziene verhoging van het aantal exemplaren, waarin het verzoek om vergunning en de bijbehorende bescheiden moeten worden ingediend, voldoet aan een in de praktijk gebleken behoefte.

De bij het nieuwe onderdeel d van genoemd tweede lid verlangde opgave is van belang voor de toepassing van het hieronder, te weten bij de onderdelen G en H, toegelichte nieuwe artikel 346a, eerste lid.

Onderdeel E

De bij dit onderdeel, onder 1 en 3, voorziene wijzigingen van artikel 341, eerste en derde lid, houden verband met de nieuwe formulering van het hierboven bij onderdeel B toegelichte artikel 336, eerste lid.

Onderdeel F

Het bestaande artikel 346 geeft prioriteit aan het in de vergunningsvoorwaarden nauwkeurig aangeven van de middelen, welke moeten worden

aangewend voor het bereiken van het met die voorwaarden beoogde doel, te weten het voorkomen of beperken van gevaar, schade of hinder. Door het loslaten van de prioriteit van middelvoorwaarden ten opzichte van doelvoorwaarden (zie het nieuwe eerste lid, onder a en b), wordt enerzijds een slagvaardiger beleid voor wat betreft het aan de vergunning verbinden van voorwaarden mogelijk, terwijl anderzijds voor de vergunninghouder flexibiliteit ten aanzien van de door hem toe te passen middelen wordt bereikt.

Zoals in het voorgaande reeds opgemerkt gaat het bij de toepassing van hoofdstuk XX van het Mijnreglement 1964 in het algemeen om inrichtingen van eenvoudige aard. Voorts hebben de vergunningsaanvragen voor het overgrote deel betrekking op slechts enkele categorieën van inrichtingen. De aan de vergunningen te verbinden voorwaarden betreffen, op enkele uitzonderingen na, dan ook standaardvoorwaarden, bij de naleving waarvan in de praktijk weinig of geen problemen optreden.

Het verstrekken van een instructie krachtens een voorwaarde als in het nieuwe tweede lid van het besproken artikel bedoeld, ontslaat de betrokken vergunninghouder niet van zijn aansprakelijkheid voor het doen en laten van zijn werknemers.

Onderdelen G en H

Het nieuwe artikel 346a en het gewijzigde artikel 347 geven in feite uitbreiding aan de tot dusverre gehanteerde toetsingscriteria. Zo kunnen in het vervolg tevens tot weigering van de vergunning leiden bezwaren betreffende gevaar, schade of hinder, met name ingegeven door de vrees voor aantasting van landschappelijke, natuurwetenschappelijke, recreatieve en ecologische waarden, en bezwaren betreffende hinder door zogenaamde indirecte gevolgen, zoals bijvoorbeeld ten gevolge van het af- en aanrijden van auto's, uiteraard indien aan zodanige bezwaren niet door het stellen van voorwaarden kan worden tegemoetgekomen. Dit is ook het geval indien de inrichting in zodanige mate aan het gevaar, de schade of de hinder, veroorzaakt door bijvoorbeeld in de omgeving reeds gevestigde inrichtingen, zou bijdragen, dat de grens van het aanvaardbare wordt overschreden. Voorts zal bij de beslissing op een verzoek om vergunning in het vervolg, uiteraard binnen het kader van het voorkomen of beperken van gevaar, schade of hinder tevens rekening worden gehouden met de redelijkerwijs in het betrokken gebied te verwachten toekomstige ontwikkelingen, zoals die met betrekking tot de inrichting zelf en de vestiging van eventuele neveninrichtingen. De bedoeling van het onderhavige nieuwe onderscheidenlijk gewijzigde artikel is buiten twijfel te stellen dat – naar het voorbeeld van de moderne milieuwetgeving – hoofdstuk XX van het Mijnreglement 1964 betrekking heeft op bezwaren van milieuhygiënische aard in ruime zin.

In het nieuwe artikel 346a, onder b, wordt met neveninrichting bedoeld op binnen afzienbare tijd in de nabijheid van de inrichting, waarvoor vergunning is gevraagd, te vestigen verdere met de delfstofwinning verband houdende installaties, zoals die ten behoeve van de aflevering van de gewonnen en daartoe geconditioneerde delfstof (overslag-, verlaadstations en dergelijke). Het begrip «neveninrichting» is niet beperkt tot inrichtingen, waarop hoofdstuk XX van het Mijnreglement 1964 van toepassing is. Ook inrichtingen, waarvoor ingevolge de Hinderwet vergunning vereist is, kunnen neveninrichtingen in de zin van deze bepaling zijn. Bij onderdeel c van genoemd artikel zij voor een juist inzicht aangetekend, dat de keuzemogelijkheid voor het boven het betrokken delfstofvoorkomen vestigen van de nodige produktiefaciliteiten beperkt blijft tot die plaatsen van waaraf, gelet op de geologische situatie in de diepe ondergrond, een zo rationeel mogelijke exploitatie der delfstof is gewaarborgd. Een op technische gronden relatief geringe verruiming in bedoelde keuzemogelijkheid wordt verkregen bij toepassing van de techniek van het schuingericht ofwel gedeveerd boren der produktieputten. Toepassing van deze techniek blijkt in het algemeen voldoende om met name intensief bebouwde of te

bebouwen gebieden en ook industriegebieden, die uit een oogpunt van veiligheid bij de mijnontginning niet bij voorkeur voor de vestiging van de productiefaciliteiten in aanmerking komen, te kunnen vermijden. Zo zijn en worden de bovengrondse inrichtingen ten behoeve van de ontginning van koolwaterstoffen in ons land voor het overgrote deel gesitueerd in landelijke gebieden. Van andere ontwikkelingen, waarop het hier besproken onderdeel c betrekking heeft, zal naar verwachting in de praktijk dan ook slechts bij hoge uitzondering sprake zijn.

Overigens zij er ten aanzien van artikel 346a nog op gewezen dat dit enigszins anders van opzet is dan het vergelijkbare artikel 12a van de Hinderwet. Beide artikelen verplichten niet alleen rekening te houden met de in de onderdelen a en b daarvan bedoelde ontwikkelingen, maar ook met overige plaatselijke ontwikkelingen met betrekking tot gevaar, schade of hinder buiten de inrichting. In artikel 12a van de Hinderwet volgt dit uit de aanhef daarvan, terwijl zulks in het onderhavige artikel 346a is voorgeschreven in onderdeel c. Aangezien de Minister van Economische Zaken nauwelijks of althans minder direct zicht heeft op te verwachten plaatselijke ontwikkelingen, houdt dit onderdeel de logische beperking in, dat de bewindsman (mede) rekening moet houden met de te verwachten ontwikkelingen, die door het betrokken gemeentebestuur te zijner kennis zijn gebracht of waarvan hij anderszins kennis draagt. Daar het bestuur van de gemeente, waar een inrichting zal worden opgericht of is gelegen, steeds bij de vergunningsprocedure wordt betrokken (zie artikel 343, eerste lid), moet worden aangenomen dat de Minister van Economische Zaken in voorkomende gevallen altijd op de hoogte is van de te verwachten relevante ontwikkelingen in de omgeving van de betrokken inrichting.

In het gewijzigde artikel 347 is naar analogie van de overeenkomstige bepaling uit de Hinderwet (artikel 13) het begrip «hinder van ernstige aard» vervangen door «hinder». Hierdoor is het toetsingscriterium voor wat betreft hinder op een gelijk niveau gekomen met dat in bepaalde milieuwetten. De gebezigde terminologie brengt met zich mede, dat de beslissing om een vergunning al dan niet of onder het stellen van voorwaarden te verlenen berust op een aantal beleidsoverwegingen, waarbij ook andere belangen dan die van milieuhygiënische aard een rol kunnen spelen. Het gaat erom, met inachtneming van de betrokken belangen, uit te maken welke mate van gevaar, schade of hinder al dan niet toelaatbaar is. Het schrappen van de woorden «van ernstige aard» houdt derhalve niet in, dat iedere mate van potentiële hinder reden vormt de vergunning te weigeren.

De restrictie dat de vergunning slechts kan worden geweigerd, indien aan bezwaren betreffende gevaar, schade of hinder redelijkerwijs niet door het stellen van voorwaarden in voldoende mate kan worden tegemoetgekomen, is voorts in het laatstgenoemde artikel weggelaten. Een dergelijke clausulering is niet nodig, daar een weigering in een geval als bedoeld zich niet verdraagt met de thans gestelde eis, dat de weigering slechts door het belang van het voorkomen of beperken van gevaar, schade of hinder buiten de inrichting mag zijn ingegeven.

Onderdeel I

Deze kleine wijziging van artikel 348, tweede lid, houdt verband met het toevoegen van een nieuw onderdeel d aan artikel 339, tweede lid, zoals voorzien bij het hierboven toegelichte onderdeel D. Het moge duidelijk zijn, dat de bij bedoeld onderdeel d verlangde opgave geen onderdeel van de vergunning behoort uit te maken.

Onderdeel J

Ingevolge het derde lid, onder a, van het bij onderdeel O gewijzigde artikel 354 is een beschikking, houdende het al dan niet verlengen van de termijn, waarvoor een tijdelijke vergunning is verleend, voor beroep vatbaar. In verband hiermede is in het gewijzigde artikel 349, eerste lid,

tweede volzin, uitdrukkelijk vermeld dat de houder van een tijdelijke vergunning om verlenging van de termijn kan verzoeken. Dit schept voor de Minister van Economische Zaken de verplichting om op zodanig verzoek – ook in gevallen waarin hij niet tot verlenging bereid is – een voor beroep vatbare beschikking te geven. Aldus is de mogelijkheid tot het, ondanks een verzoek om verlenging van de termijn, stilzwijgend laten verlopen der tijdelijke vergunning, welke mogelijkheid in de tot dusverre vigerende bepaling besloten lag, komen te vervallen.

Ten einde buiten twijfel te stellen, dat een vergunning ook op verzoek van de aanvrager voor een bepaalde termijn kan worden verleend is zulks in het eerste lid, eerste volzin, van het onderhavige artikel tot uiting gebracht.

In het nieuwe derde lid worden de procedureregels van hoofdstuk 4 van de Wet algemene bepalingen milieuhygiëne van toepassing verklaard ten aanzien van de beschikking tot verlenging van de werkingsduur van een tijdelijke vergunning. Een afzonderlijke bepaling over toezending van de beschikking, zoals vervat in het bestaande derde lid van artikel 349, is daardoor niet langer nodig, aangezien die toezending is geregeld in het mede van toepassing verklaarde artikel 40 van genoemde wet.

Ten slotte zij opgemerkt dat, anders dan in het in het onder L opgenomen artikel 351a, tweede lid, waarin ook hoofdstuk 4 van de Wet algemene bepalingen milieuhygiëne van toepassing is verklaard, in de onderhavige bepaling niet tevens artikel 343 van het Mijngeregulement 1964 van overeenkomstige toepassing is verklaard. Dat laatste is hier niet nodig, omdat de bij de totstandkoming van de beschikking betrokken overheidsorganen reeds zijn aangewezen in het bestaande tweede lid van artikel 349.

Onderdeel K

Het bestaande artikel 351 voorziet erin, dat het alsnog aan een vergunning verbinden of toevoegen van voorwaarden dan wel het wijzigen of intrekken van aan een vergunning verbonden voorwaarden:

– in geval van een ambtshalve dan wel op verzoek van een belanghebbende, niet zijnde de vergunninghouder, of op advies van de Inspecteur-Generaal der Mijnen of van de regionale inspecteur van de volksgezondheid, belast met het toezicht op de hygiëne van het milieu, te nemen maatregel, slechts geschiedt «wanneer de ondervinding de noodzakelijkheid daarvan in het belang van het tegengaan van gevaar, schade of hinder, welke de inrichting daarbuiten kan veroorzaken, heeft aangetoond»;

– in geval van een op verzoek van de vergunninghouder te nemen maatregel, slechts geschiedt «wanneer de ondervinding de noodzakelijkheid daarvan heeft aangetoond» of, indien deze om intrekking van een voorwaarde verzocht, «wanneer is gebleken, dat de naleving van de voorwaarde niet nodig is».

Deze tussen aanhalingstekens vermelde criteria zijn naar analogie van het overeenkomstige artikel 26 van de Hinderwet in het gewijzigde tweede en derde lid van het onderhavige artikel vervangen door «in het belang van het voorkomen of beperken van gevaar, schade of hinder buiten de inrichting» onderscheidenlijk «indien het belang van het voorkomen of beperken van gevaar, schade of hinder buiten de inrichting zich daartegen niet verzet». Het in de jurisprudentie steeds beperkt uitgelegde criterium «wanneer de ondervinding de noodzakelijkheid daarvan heeft aangetoond» is aldus komen te vervallen.

Wat het tweede lid betreft zij nog opgemerkt, dat door het vervallen van het onderscheid tussen beschikkingen op verzoek en beschikkingen op advies deze bepaling meer in lijn is gebracht met haar equivalent in de Hinderwet, te weten artikel 26, tweede lid, van die wet. In de voorgestelde tekst wordt de beschikking op verzoek van de Inspecteur-Generaal der Mijnen niet genoemd. Aangezien deze ambtenaar onder de Minister van Economische Zaken ressorteert, zijn beschikkingen die op zijn advies of verzoek worden genomen te beschouwen als ambtshalve beschikkingen, zodat afzonderlijke vermelding in de onderhavige bepaling niet nodig is.

Opgemerkt zij nog, dat de advisering door de Inspecteur-Generaal der Mijnen in de hier aan de orde zijnde gevallen verplicht is gesteld in het vierde lid van artikel 351, dat artikel 343 van overeenkomstige toepassing verklaart.

Onderdeel L

Zoals hiervoren in het algemene gedeelte van deze toelichting reeds opgemerkt moet aan het, overigens voor zichzelf sprekende, nieuwe artikel 351a voornamelijk een preventieve waarde worden toegekend. Het vormt desniettemin een logisch complement op het gewijzigde artikel 351.

Onderdeel M

In het gewijzigde artikel 352 vormen uitsluitend het ingevoegde derde en vierde lid van materiële betekenis zijnde nieuwe elementen. Beide leden voorzien in de tot dusverre niet bestaande mogelijkheid om in plaats van de termijn van drie jaren, genoemd in het gewijzigde eerste lid, onder a, en het nieuwe tweede lid onderscheidenlijk in het eerste lid, onder b, een andere (lees: ruimere) termijn te stellen.

In de praktijk is genoemde termijn voor wat betreft het voltooiën en in werking brengen van de inrichting, de uitbreiding of wijziging ruim voldoende gebleken. Aangenomen moet worden dat zulks ook bij, thans mede aan het vergunningsvereiste onderworpen, veranderingen in werkwijze het geval zal zijn. Ten einde evenwel op alle eventualiteiten voorbereid te zijn, moet de bij het derde lid gegeven mogelijkheid tot verruiming niettemin als zinvol worden gekwalificeerd.

Bij de in het vierde lid gegeven mogelijkheid om met betrekking tot een tijdelijk buiten werking gestelde inrichting een ruimere dan de bovengenoemde termijn vast te stellen, moet in het bijzonder worden gedacht aan toekomstige ontwikkelingen bij met name de ontginning van koolwaterstofvoorkomens. Het gaat hier om een uitputtingsbedrijf, waarbij naarmate de productiecapaciteit van het delfstofhoudende reservoir afneemt, in verband met een optimale ontginning, bepaalde maatregelen geboden zijn.

Tot bedoelde maatregelen kan behoren het afhankelijk van de geologische situatie voor kortere of langere tijd onderbreken van de produktie. Dit ten einde het desbetreffende reservoir tot rust te laten komen om daarna de nog resterende delfstofreserve te kunnen winnen, die bij een ononderbroken ontginning door bijvoorbeeld een onevenredige toevloed van formatiewater technisch niet winbaar zou zijn geworden.

Afgezien van het vorenstaande zijn ook andere, te weten technische, omstandigheden denkbaar, die tot het tijdelijk staken van de ontginning nopen. Hoe een en ander ook zij, verwacht moet worden dat het gedurende langere tijd onderbreken van met name de aardolie- of aardgaswinning en mitsdien het voor langer dan drie jaar buiten werking stellen van produktiefaciliteiten in de toekomst in toenemende mate nodig zal zijn. Dit neemt echter niet weg, dat in geen geval behoeft te worden gedacht aan een aanmerkelijke termijn-verruiming, maar ten hoogste aan een verruiming met een paar jaar.

Onderdeel N

In het gewijzigde artikel 353 wordt als logisch complement op het hierboven bij onderdeel C toegelichte nieuwe artikel 337 tot uitdrukking gebracht dat, voor wat inrichtingen van een categorie als in het eerste lid van dit laatste artikel bedoeld, ook het niet naleven van een ingevolge dat artikel van overeenkomstige toepassing zijnde regel tot sluiting van de inrichting of het betrokken deel daarvan kan leiden (zie gewijzigde eerste volzin van het eerste lid). In verband hiermede zijn tevens de bepalingen aangaande het alsnog aan de vereisten voldoen en omtrent het intrekken van het bevel tot sluiting (zie het nieuwe vierde en vijfde lid) aangevuld.

Het gewijzigde tweede lid voorziet erin, dat de regionale inspecteur van de volksgezondheid, belast met het toezicht op de hygiëne van het milieu, het bestuur van de gemeente, waarbinnen de inrichting geheel of in hoofdzaak wordt opgericht of is gelegen, en – in geval de inrichting binnen een afstand van 200 meter van een andere gemeente wordt opgericht of is gelegen – het bestuur van die andere gemeente het initiatief kan nemen om tot gehele of gedeeltelijke sluiting van een inrichting te geraken. Dit zijnde kan de advisering omtrent de op grond van zodanig initiatief of anderszins voorgenomen sluiting gevoeglijk beperkt blijven tot de Inspecteur-Generaal der Mijnen. Het spreekt vanzelf, dat ook hij door het spontaan uitbrengen van een advies het initiatief voor een bevel tot sluiting kan nemen.

Onderdeel O

De met betrekking tot artikel 354 voorziene aanvullingen van de voor beroep vatbare beschikkingen spreken voor zichzelf. Door het nieuwe onderdeel f van het vijfde lid wordt bereikt dat ook tegen een beschikking, houdende weigering te voldoen aan een verzoek tot intrekking van een bevel tot het geheel of gedeeltelijk sluiten van een inrichting, in het vervolg volledig administratief beroep openstaat.

De Minister van Economische Zaken,
G. M. V. van Aardenne